

Sygn. akt II AKa 405/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska - Drązek (spr.)

Sędziowie: SSA – Anna Zdziarska

SSA – Małgorzata Janicz

Protokolant Wiktoria Siporska

przy udziale prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2023 r.

sprawy:

1. *D. D. (1), syna R. i D. z d. P.,*

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

2. *S. B. (1), syna M. i A. z d. W.,*

ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 oraz z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

3. *A. K. (1), syna H. i M. z d. K.,*

ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk oraz z art. 56 ust. 1 i 3 oraz z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

4. *P. N., syna R. i M. z d. P.,*

ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk oraz z art. 233 § 1a kk

5. *D. S. (1), syna D. i U. z d. T.,*

ur. (...) w O.

oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz przez obrońców oskarżonych D. D. (1), S. B. (1) i A. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt XVIII K 218/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- w punkcie 1, dotyczącym oskarżonego D. D. (1), w odniesieniu do zarzutu I aktu oskarżenia, przyjmuje, że działał on wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi S. B. (1) i A. K. (1) oraz, że przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w związku z czym uzupełnia kwalifikację prawną przypisanego czynu i podstawę skazania o art. 64 § 1 kk ;

- w punkcie 4, w odniesieniu do zarzutu IV aktu oskarżenia, przyjmuje że oskarżeni S. B. (1) i A. K. (1) działali wspólnie i w porozumieniu, także z D. D. (1) i inną ustaloną osobą;

II. na podst. art. 440 kpk uchyla rozstrzygnięcie z pkt 3 wyroku i uniewinnia oskarżonego P. N. od popełnienia czynu z art. 233 § 1a kk zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia;

III. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adwokata M. M. (4) kwotę 1.476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23% VAT, z tytułu wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu w postępowaniu apelacyjnym na rzecz oskarżonego S. B. (1),

- radcy prawnego W. S. kwotę 1.772 (tysiąc siedemset siedemdziesiąt dwa) złote, wraz z 23% VAT, za obronę z urzędu oskarżonego D. D. (1) w postępowaniu apelacyjnym,

- radcy prawnego N. G. kwotę 1.772 (tysiąc siedemset siedemdziesiąt dwa) złote, w tym 23% VAT, za obronę z urzędu oskarżonego P. N. w postępowaniu apelacyjnym;

V. zasądza od oskarżonych D. D. (1), S. B. (1) i A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym opłaty: od D. D. (1) 1.400 złotych, od S. B. (1) 400 złotych, od A. K. (1) w kwocie 1.200 złotych;

VI. koszty postępowania w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 405/21	
Załącznik dołącza się w każdym			

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrok z dnia 13 maja 2021r., sygn. XVIII K 218/20		
1.2. Podmioty wnoszące apelacje		
1. oskarżyciel publiczny - prokurator Prokuratury Okręgowej w Radomiu – w odniesieniu do wszystkich oskarżonych		
2. obrońcy oskarżonych:		
- D. D. (1)		
- S. B. (1)		
- A. K. (1)		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

	X w całości		
X na korzyść – obrońcy ww. oskarżonych		co do winy	
X na niekorzyść – prokurator	w części-apelacja obrońcy osk. S. B.	x co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
1.4. Wnioski		
x uchylene	x zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		
2.1. Ustalenie faktów		

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO				

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW																																																																																																														
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego D. D. (1)																																																																																																													
	<table border="1" data-bbox="400 584 644 2018"> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>1. błąd</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>w</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>ustaleniach</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>faktycznych</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>przyjętych</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>za</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>podstawę</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>wyroku,</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>polegający</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>na</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>uznaniu,</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>że</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>D.</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>D.</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>(1):</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>-</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>uczestniczył</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>w</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>obrocie</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>substancjami</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>niedozwolonymi,</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>-</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>przekazał</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>S.</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>B.</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>(1)</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>pakunek</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>z</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>klefedronem,</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>-</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>komunikował</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>się</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>ze</td> <td></td> <td></td> </tr> </table>										1. błąd			w			ustaleniach			faktycznych			przyjętych			za			podstawę			wyroku,			polegający			na			uznaniu,			że			D.			D.			(1):			-			uczestniczył			w			obrocie			substancjami			niedozwolonymi,			-			przekazał			S.			B.			(1)			pakunek			z			klefedronem,			-			komunikował			się			ze			Zarzuty apelacji obrońcy osk. D. D.- niezasadne
1. błąd																																																																																																														
w																																																																																																														
ustaleniach																																																																																																														
faktycznych																																																																																																														
przyjętych																																																																																																														
za																																																																																																														
podstawę																																																																																																														
wyroku,																																																																																																														
polegający																																																																																																														
na																																																																																																														
uznaniu,																																																																																																														
że																																																																																																														
D.																																																																																																														
D.																																																																																																														
(1):																																																																																																														
-																																																																																																														
uczestniczył																																																																																																														
w																																																																																																														
obrocie																																																																																																														
substancjami																																																																																																														
niedozwolonymi,																																																																																																														
-																																																																																																														
przekazał																																																																																																														
S.																																																																																																														
B.																																																																																																														
(1)																																																																																																														
pakunek																																																																																																														
z																																																																																																														
klefedronem,																																																																																																														
-																																																																																																														
komunikował																																																																																																														
się																																																																																																														
ze																																																																																																														

sprawcami
obrotu
substancjami
odurzającymi;

2.sprzecznosc
istotnych
ustaleń
sądu
z
treścią
zebranego
materiału
dowodowego;

3.obraza
przepisów
postepowania-
art.
410
kpk
i
art.
424
kpk,
przez
niewyjaśnienie
wszystkich
istotnych
okoliczności
sprawy;

4.naruszenie
art.
7
kpk
przez
dowolną
ocenę
dowodów,
w
szczególności
wyjaśnień
oskarżonych
S.
B.
(1)
i D.
D.
(1).

**OCENA
ZARZUTÓW
APELACYJNYCH
W
ZAKRESIE
OSKARŻONEGO
D.
K.
(...):**

Mimo
wniesienia
apelacji
przez
cztery
podmioty,
jedynie
w
sprawie
oskarżonego
D.
D.
(1)
wpłynął
wniosek
o
uzasadnienie
wyroku
Sądu
Apelacyjnego,
dlatego
uzasadnienie
zostanie
ograniczone
do
przedstawienia
motywów
tej
części
rozstrzygnięcia.

Sąd
Apelacyjny
uznał
zarzuty
i
wnioski
apelacji
obrońcy

oskarżonego
D.
D.
(1)
za
bezzasadne,
dlatego
nie
uwzględnił
wniosków
o
zmianę
wyroku
przez
uniewinnienie
oskarżonego
lub
uchylenie
zaskarżonego
wyroku
i
przekazanie
sprawy
do
ponownego
rozpoznania
sądowi
I
instancji.

Zmiana
wyroku
Sądu
Okręgowego
w
zakresie
pkt.
1,
w
odniesieniu
do
zarzutu
I
aktu
oskarżenia,
jest
skutkiem
częściowego
uznania
odwołania

prokuratora,
który
w
pkt
4
swojej
apelacji
zaskarżył
pominięcie
przy
skazaniu
D.
D.
(1)
przepisu
art.
64
§ 1
kk,
tj.
działania
w
warunkach
recydywy
zwykłej.
Wprawdzie
zarzut
został
sformułowany
nieprawidłowo,
gdyż
pominięcie
recydywy
nie
było
wynikiem
błędu
w
ustaleniach
faktycznych,
a
naruszenia
prawa
materialnego,
a
prokurator
wnosił
o
uchylenie
wyroku,

zamiast
o
jego
zmianę,
mimo
to,
sąd
apelacyjny
dokonał
koniecznego
uzupełnienia
wyroku
w
zakresie
prawidłowej
kwalifikacji
prawnej
czynu
–
podstawy
skazania,
w
związku
z
recydywą
z
art.
64
§
1kk,
co
czyni
zadość
słusznemu
zarzutowi
oskarżyciela
publicznego
w
tym
zakresie.
Pozostając
przy
tej
zmianie
wyroku,
należy
podzielić
ustalenia
prokuratora

dotyczące
poprzedniej
karałości
i
okresu
odbywanych
przez
D.
D.
(1)
kar,
które
zobowiązywały
sąd
do
przyjęcia
kwalifikacji
prawnej
czynu
zarzucanego
w
pkt
1
aktu
oskarżenia,
jako
dokonanego
w
warunkach
recydywy.
Pominięcie
przez
sąd
I
instancji
art.
64
§ 1
kk
było
zupełnie
niezrozumiałe,
podobnie
jak
poświęcone
tej
kwestii
dwa
zdania
w

uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.

Sąd
Okręgowy,
na
str.18,
pkt
3.2

uzasadnienia
stwierdził:
kwalifikacji
prawnej
czynu
zarzucanego

D.
D.
(1)
wyeliminowano
przepis
art.

64
§ 1

kk,
ponieważ
z

karty
karnej
przedstawionej
przez
oskarżyciela,
nie

wynikało,
by
istniały

podstawy
do
przyjęcia
popelnienia
czynu

w
warunkach
recydywy.

Prokurator
natomiast
nie

wnosił
o
przeprowadzenie
innych

dowodów,
które
miałyby
potwierdzić
takie
ustalenia”.
Nie
sposób
się
zgodzić
z
takim
podejściem
sądu,
które
uzasadniałoby
jego
bierność
dopuszczającą
świadome
naruszenie
prawa
materialnego
z
powodu
niedostatków
aktu
oskarżenia.
Polski
proces
karny
nie
jest
czysto
kontradiktoryjny.
Na
sądzie
spoczywa
obowiązek
ustalenia
prawdy
materialnej
i
subsumpcji
ustaleń
faktycznych
do
przepisów
prawa
materialnego,

zwłaszcza
gdy
prokurator,
zarzucając
D.
D.
(1)
udział
w
obrocie
narkotykami,
przywołał
w
kwalifikacji
prawnej
czynu
m.in.
art.
64
§ 1
kk.
Wprawdzie
opis
zarzucanego
czynu
był
niestaranny
–
pozbawiony
opisu
działania
w
recydywie,
ale
w
uzasadnieniu
a/o
prokurator
podał
konkretne
fakty
przemawiające
za
taką
właśnie
kwalifikacją
pierwszego
zarzutu
D.
D..

Prokurator
podał:
D.
D.
(1)
zarzucanego
mu
czynu
dopuścił
się
w
warunkach
powrotu
do
przestępstwa,
bowiem
był
uprzednio
karany
wyrokiem
Sądu
Rejonowego
w
Żyrardowie
o
sygn.
II
K
12/17
za
czyn
z
art.
61
ustawy
z
dn.
29
lipca
2005r.
o
przeciwdziałaniu
narkomanii
na
karę
1
roku
pozbawienia
wolności,
która

odbył
w
okresie
od
1
grudnia
2014r.
do
13
stycznia
2015r.,
od
17
lutego
2015r.
do
29
sierpnia
2015r.
oraz
od
30
sierpnia
2016r.
do
13
stycznia
2017r.”
Jakkolwiek
karta
karna
D.
D.
nie
zawiera
pełnych
danych
o
odbytych
karach
osiem
wyroków
skazujących),
to
zwrócenie
się
do
Sądu
Rejonowego
w

Żyrardowie
o
odpis
wskazanego
przez
prokuratora
wyroku,
wraz
z
danymi
o
wykonaniu
kary
lub
zobowiązanie
do
tego
prokuratora,
należało
do
sądu.
Uczył
to
Sąd
Apelacyjny,
potwierdzając,
skazanie
D.
D.
(1)
wyrokiem
w/
w
sądu
wyrokiem
z
dnia
14
lutego
2017r.,
w
sprawie
II
K
12/17,
na
karę
roku
pozbawienia
wolności

i
grzywnę.
Postanowieniem
z
29
marca
2018r.
SR
w
Żyrardowie
zaliczył
skazanemu
na
poczet
orzeczonej
kary
okresy
od
11.12.2014r.
do
13.01.2015r.,
od
17.02.2015
do
29.08.2015r.
i od
30.08.2016r.
do
13.01.2017r.,
uznając
karę
za
wykonaną
w
całości.
W
obecnej
sprawie
oskarżony
D.
D.
(1)
dopuścił
się
w
dniu
13
września
2019r.
przestępstwa

z
art.
56
ust.
1 i
3
ustawy
o
przeciwdziałaniu
narkomanii
-
udziału
w
obrocie
znaczłą
ilością
substancji
psychotropowej
-
a
więc
umyślnego
przestępstwa
podobnego
do
tego,
za
które
został
skazany
wyrokiem
SR
w
Żyrardowie
II
K
12/17
-
art.
61
ustawy,
tj.
za
posiadanie
prawie
370
litrów
prekursorów
do

produkcji
m.in.
amfetaminy
(BMK).
Za
przestępstwo
osądzone
przez
SR
w
Żyrardowie
odbył
do
13.01.2017r.
karę
roku
pozbawienia
wolności,
a
więc
dopuścił
się
kolejnego,
umyślnego
przestępstwa
podobnego,
w
okresie
krótszym
niż
5
lat
po
odbyciu
kary
pozbawienia
wolności
przekraczającej
6
miesiący.
Nie
ulega
zatem
wątpliwości,
że
D.
D.
(1)
działał
w

warunkach
powrotu
do
przestępstwa,
określonych
w
warunkach
art.
64
§ 1
kk,
dlatego
przepis
ten
należało
wskazać
w
kwalifikacji
prawnej
czynu
będącego
podstawą
skazania
za
przestępstwo
przypisane
temu
oskarżonemu
w
pkt
1
zaskarżonego
wyroku.
Zmiana
wyroku
w
tym
zakresie
nie
spowodowała
podwyższenia
wymiaru
kary
pozbawienia
wolności,
ponieważ
orzeczona
przez
Sąd
Okręgowy

kara
4
lat
pozbawienia
wolności,
powyżej
dolnej
granicy
wymiaru,
jest
karą
adekwatną,
bez
konieczności
podwyższenia
jej
powyżej
górnego
progu
zwiększonego
o
połowę,
jak
umożliwia
to
art.
64
§ 1
kk.
Sąd
Okręgowy
należycie
uzasadnił
wymiar
tej
kary,
na
tle
kar
innych
oskarżonych,
okoliczności
czynu
i
właściwości
osobistych
D.
D.
oraz
wysokiego

stopnia
szkodliwości
społecznej
przestępczości
narkotykowej,
którą
zajmował
się
oskarżony.
Należy
przy
tym
pamiętać,
że
przestępstwo
dokonane
13
września
2017r.,
jest
jednym
z
elementów
działalności
przestępczej
większej
grupy
sprawców,
wyłączonym
przez
Prokuraturę
Krajową,
bez
większego
uzasadnienia,
z
głównego
śledztwa
wszczętego
na
bazie
operacji
specjalnej
CBŚ,
kryptonim
(...),
sygn.
PK
WZ
Ds.45.2000,

śledztwa
rozcłonkowanego
na
co
najmniej
cztery
sprawy.
Poza
obecną
sprawą,
czyny
związane
z
okresem
i
zdarzeniami
tu
osądzonymi,
w
tym
przekazanie
przez
D.
D.
(1)
klefedronu
w
dniu
13
września
2019r.
i
posiadanie
narkotyków
znalezionych
u
części
zatrzymanych
wówczas
oskarżonych,
rozdzielono
na
kilka
aktów
oskarżenia
skierowanych
do:
Sądu
Rejonowego
w

Otrocku
-
oskarzenie
D.
S.
(1)
-
zarzut
obrotu
klefedronem
z
13
września
2019r.
i
posiadanie
innych
narkotyków;
sprawa
II
K
655/19
dot.
P.
N.-
posiadanie
narkotyków;
czwarta
sprawa,
której
ślad
znajduje
się
w
obecnym
postępowaniu,
to
najszerszy
akt
oskarżenia
(PK
I
WZ
Ds.45.2020),
rozpoznany
przez
Sąd
Okręgowy
w
Warszawie,

w
sprawie
II
K
159/20,
zakończonyj
nieprawomocnym
wyrokiem
z
30
listopada
2022r.,
znajdującej
się
w
Sądzie
Apelacyjnym
w
Warszawie
z
apelacjami
stron.
W
tej
sprawie
występuje
10
oskarżonych,
w
tym
D.
D.
(1),
oskarżony
m.in.
o
kierowanie
zorganizowaną
grupą
przestępczą,
zajmującą
się
wytwarzaniem
i
handlem
narkotykami,
w
okresie
od
czerwca

do
listopada
2019r.,
a
więc
w
okresie
szerszym
niż
zarzut
w
obecnej
sprawie
II
AKa
405/21,
gdzie
w
dodatku
prokurator
nie
sprecyzował
zakresu
osobowego
grupy.
D.
D.
(1)
został
nieprawomocnie
uniewinniony,
w
sprawie
II
K
159/20
od
zarzutu
kierowania
zorganizowaną
grupą
przestępczą,
natomiast
skazany
za
inne
przestępstwa
narkotykowe,
w
tym

wytwarzanie
klefedronu
–
substancji
chemicznej
psychotropowej
o
symbolu
4-C.
i
posiadanie
przyrządów
laboratoryjnych
służących
niedozwolonej
produkcji
takich
substancji.
D.
D.
został
za
to
nieprawomocnie
skazany
na
karę
łącznie
6
lat
i 6
miesięcy
pozbawienia
wolności
i
grzywnę.
Zaznaczyć
przy
tym
należy,
że
w
sprawie
II
K
159/20
zarzucono
mu
prawidłowo
działanie

w
warunkach
recydywy
z
art.
64
§ 1
kk,
z
powołaniem
się
na
wyrok
SR
w
Żyrardowie
i
odbyłą
karę.
Takie
rozcłonkowanie
spraw
i
zarzutów
oskarżonych,
w
tym
D.
D.,
za
czyny
powiązane
rodzajowo,
czasowo
i
osobowo,
stanowiące
ciągłą
działalność
przestępczą
i
tak
też
kwalifikowane
w
sprawie
II
K
159/20

– w
zw.
z
art.
12
kk,
powinny
być
sądzone
łącznie
i
objęte
karą
łącną,
o
co
z
resztą
wnosił
oskarżony
w
wymienionej
sprawie.
Rozdzielenie
zarzutów
i
podmiotów
oskarżających,
spowodowało
niekonsekwentne
oskarżenie,
raz
to
za
działanie
w
grupie
przestępczej
–
art.
65
§ 1
kk
(obecna
sprawa),
raz
za
kierowanie
grupą
(uniewinnienie)

i w
razie
uprawomocnienia
się
wyroku
w
obecnej
sprawie
i
sprawie
II
K
159/20,
będzie
skutkowało
odrębnym
postępowaniem
w
przedmiocie
wyroku
łącznego.
Podniesienie
wymiaru
kary
za
przestępstwo
z
art.
56
ust.
1 i
3
ustawy
o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
nawet
po
zaostrożeniu
podstawy
skazania
w
zw.
z
art.
64
§ 1
kk,
było
niecelowe,

w
tej
choćby
perspektywie.

Sąd
Apelacyjny,
utrzymując
w
mocy
uniewinnienie
oskarżonych
w
niniejszej
sprawie
od
działania
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej

–
zarzut

II
a/o
z
art.

258

§ 1

kk

lub

w

zw.

z

art.

65

§1

kk

(I

zarzut

D.

D.),

zmienił

opis

czynu

przypisanego

D.

D.

w

pkt

1
wyroku,
wskazując,
że
13
września
2019
r.
działał
on
wspólnie
i w
porozumieniu
z
oskarżonymi
S.
B.
(1)
i A.
K.
(2).
Zmiana
opisu
czynu
była
oczywista,
nawet
po
uniewinnieniu
od
współdziałania
w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej,
bowiem
przebieg
przekazania
klefedronu
w
dniu
13
września
2019r.
przez
D.
D.
(1)
oskarżonym

S.
B.
(1)
i A.
K.
(2),
którzy
przewieźli
go
do
D.
S.
(1)
osobna
sprawa
D.
S.
za
ten
czyn
w
SR
w
Otwocku),
jest
doskonale
udowodniony.
Zarówno
umawianie
się
oskarżonych
na
transakcję
z
D.
D.
w
tym
dniu,
jak
i
samo
spotkanie
oskarżonych
w
umówionym
miejscu
i
czasie,
przeniesienie

pakunków
z
klefodronem
z
samochodu
D.
D.
do
samochodu,
którym
przyjechał
S.
B. z
A.
K.,
a
następnie
przewiezienie
ich
do
miejsca
spotkania
z
D.
S. i
przeładowanie
do
jego
samochodu,
było
kontrolowane,
za
pomocą
podśluchów
i
obserwacji
przez
wyspecjalizowaną
jednostkę
Centralnego
Biura
Śledczego
Policji
i
odpowiednio
udokumentowane
procesowo.
Akcja
zakończyła
się

zatrzymaniem
D.
S.
(1),
bezpośrednio
po
przejęciu
pakunków
z
zawartością
9970,50
grama
klefedronu
od
S.
B. i
A.
K.,
zaraz
po
otrzymaniu
tych
samych
pakunków
od
D.
D..
Na
dwóch
workach
foliowych,
w
których
znajdowało
się
po
kilka
1-
kilogramowych
pakunków
z
klefedronem,
ujawniono
ślady
-
odciski
linii
papilarnych
- D.
D.

(1),
które
stanowią
swoisty
stempel
potwierdzający,
że
on
był
źródłem
narkotyku,
tak
jak
to
sam
przedstawił
w
podsluchanych
poprzedniego
dnia
rozmowach
telefonicznych
z
W.
B..

Na
tle
dobrze
udowodnionych
okoliczności
transakcji
D.
D.
(1)
z
W.
B. i
A.
K.
(1),
a
następnie
przekazania
klefedronu
D.
S.
(1),
apelacje
części

oskarżonych
kwestionujących
udział
w
przestępstwie
z
13
września
2019r.,
w
tym
apelacja
obrońcy
D.
D.
(1),
jawia
się
jako
oczywiście
bezzasadne.
Utajnione
wówczas
działania
operacyjne
policji,
trwające
od
kilku
miesięcy,
doprowadziły
do
udowodnienia
procesowego,
tego,
że
D.
D.
(1)
był
źródłem
zaopatrzenia
w
narkotyki,
że
odbywał
wiele
rozmów
telefonicznych
dotyczących

obrotu
narkotykami,
określanymi
w
zakamuflowany
sposób,
„brwiak”,
itp.
Dostępność
narkotyków
u
D.
D.,
jaka
wynika
z
nagranych
rozmów,
pozwala
uważać
go
za
posiadacza
znacznego
zbioru
narkotyków
różnego
rodzaju,
co
zawarto
w
zarzutach
przestępstw
i
skazaniach
w
obu
postępowaniach
zakończonych
w
Sądzie
Okręgowym
w
Warszawie.
D.
D.
(1),
jak
już
pisano

o
tym
powyżej,
był
karany
za
podobne
przestępstwa
(osiem
skazań,
w
tym
kilkakrotnie
za
przestępstwa
z
ustawy
o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
w
tym
posiadanie
prekursorów).

Zarzuty
apelacji
obrońcy
oskarżonego
stanowią
polemikę,
celowo
pomijającą
zbiór
podstawowych
dowodów
zebranych
w
sprawie,
ponieważ
są
one
tak
obciążające
dla
D.
D.
(1),
że
nie

sposób
je
skutecznie
podważać.
Dowód
z
podśluchów,
jednoznacznie
wskazujący,
że
12
września
2019r.
w
przeddzień
dostawy
klefedronu
do
zamawiającego
S.
B.
oraz
13
września
2019r.,
zmierząc
na
realizację
dostawy,
oskarżeni
D. i
B.
rozmawiali
ze
sobą
z
posiadanych
aparatów
telefonicznych,
apelujący
próbują
zdyskredytować
zupełnie
uboczną
kwestią,
komu
jeszcze
S.
B.
przekazywał

informacje
na
nr
(...).
Sąd
Okręgowy,
z
iście
aptekarską
dokładnością
zrelacjonował
dane
z
kontroli
operacyjnej,
co
apelujący
pomija,
gdyż
są
one
pograżające
dla
D.
D.,
a w
zestawieniu
z
kontrolą
podążającą
za
pojazdem
oskarżonych
B. i
K. i
dalej
za
D.
S.,
włącznie
z
wynikiem
przeszukania
jego
samochodu
i
śladami
D.
D.
na

pakunkach
z
klefodronem,
są
nieodpartymi
dowodami
winy
wszystkich
tych
osób.
Sąd
Okręgowy
precyzyjnie
ustalił
numery
telefonów,
którymi
posługiwali
się
oskarżeni,
nawet,
jeśli
były
zarejestrowane
na
inną
osobę
(M.
K.
miał
zarejestrowane
na
siebie
nawet
kilkaset
numerów-
kart
SIM-
za
których
wykorzystywanie
przez
inne
osoby
pobierał
opłaty).
Skarżący
nie
jest
w

stanie
podważyć
ustaleń
w
zakresie
posługiwania
się
oskarżonych
konkretnymi
numerami
telefonów,
gdyż
potwierdzają
to
nie
tylko
nagrane
rozmowy
i
pojawiające
się
w
nich
imiona
i
określenia
rozmówców,
ale
i
zapisane
wiadomości
tekstowe
czy
inne
zapisy
w
zabezpieczonych
aparatach.
Podążając
za
rozmowami
telefonicznymi
telefonów
oskarżonych:
D.
D.
nr
(...),
S.
B.

nr
(...),
A.
K.
nr
(...)
oraz
D.
S.
(...)
(z
tego
nr
S.
oddzwonił
na
nr
B.,
tuż
przed
odbiorem
klefedronu),
Sąd
Okręgowy
odtworzył,
co
do
minuty,
ich
połączenia
i
rozmowy
na
temat
czasu
i
organizacji
przekazania
narkotyku
przez
D. ,
B. i
K.
oraz
dalszego
transportu,
aż
do
spotkania
z S.

i
włożenia
pakunków
do
jego
samochodu
i
ujęcia
go
z
tym
ładunkiem
przez
policjantów,
którzy
ich
podsluchiwali
i
obserwowali.
Była
to
w
pełni
skuteczna
akcja
policji,
wyczekiwana
i
przygotowywana
co
najmniej
od
maja-
czerwca
2019r.,
od
założenia
zalegalizowanych
podsluchów
na
wytypowane
telefony
grupy
podejrzewanej
od
dawna
o
wytwarzanie
i
handel

narkotykami,
w
tym
przede
wszystkim
D.
D. i
jego
odbiorców
narkotyków.
Nie
ma
potrzeby
przypisywać
szczegółowo
wszystkich
kontaktów
pomiędzy
oskarżonymi,
skoro
sąd
I
instancji
na
str.
2-9
uzasadnienia
wyroku,
zrelacjonował
momenty
istotne
dla
sprawy,
a
apelujący
nie
podważa
zawartych
tam
ustaleń
dotyczących
kontaktów
D.
D..
Apelujący
pomija
też
to,
że
podczas

przeszukania
miejsca
zamieszkania
D.
D.
znaleziono
aparat,
z
którym
współpracowała
karta
SIM
nr
(...),
zarejestrowana
na
M.
K.
ale
użytkowana
przez
D.
D..
Oskarżony
na
tej
samej
zasadzie
korzystał
też
z
karty
nr
(...)
podobnie
jak
S.
B.,
posługujący
się
odnajmowanym
od
K.
nr
(...),
z
którego
kontaktował
się
z

D.
D.,
umawiając
się
na
odbiór
prawie
10
kg
klefedronu
w
dniu
13
września
2019r.

Ani
D.
D.,
ani
inni
oskarżeni
nie
byli
w
stanie
podważyć
tych
faktów.

D.
D.,
w
obecności
którego
policjanci
zabezpieczyli
jego
aparaturę
telefoniczną,
nie
twierdził,
że
jest
to
cudza
rzecz.
Nie
podważa
tego
także
jego

obrońca,
choć
doskonale
orientuje
się,
że
odnalezienie
aparatu
pozwoliło
potwierdzić
z
jakimi
kartami
SIM
współpracował,
a to
z
kolei
dopełniło
nagrania
rozmów
przypisywanych
od
początku
oskarżonym
biorącym
udział
w
przestępstwie
dokonanym
13
września
2019r.
Żadnego
znaczenia
dla
sprawy
D.
D.
nie
ma
stwierdzenie
zawarte
w
uzasadnieniu
Sądu
Okręgowego
(str.3),
że
S.

B.,
umówiony
z
oskarżonym
na
godz.
11.00,
na
odbiór
narkotyku,
kontaktował
się
o
godz.
9.32
z
nieustaloną
osobą
na
nr
(...),
z
która
umówił
się
z
kolei
na
godz.
12.00.
Ponad
wszelką
wątpliwość
S.
B.
umówił
się
na
transakcję
tego
dnia
z
D.
D.
o
godz.
11.00,
o
godz.
11.06

zadzwoił
po
raz
kolejny
do
D.
D.,
mówiąc,
że
będzie
za
minutę,
przyjechał
na
umówione
miejsce
razem
z A.
K.,
odebrał
i
włożył
do
samochodu
klef edron
zapakowany
w
worki
foliowe
i
torebki
strunowe,
o
11.40
puścił
sygnał
do
D,
S.,
a
ten
oddzwonił
do
S.
B.
o
12.00
z
numeru
(...),S.

B.
powiedział,
że
będzie
za
5
minut.
Tak
też
się
stało,
przepakowali
pakunek
uzyskany
od
D.
do
samochodu
S.,
którego
zaraz
potem
zatrzymali
kontrolujący
to
policjanci.
O
godz.
12.35
S.
B.
ponownie
skontaktował
się
z
nieustalonym
posiadaczem
nr
797
557
130,
wysyłając
sms,
że
będą
gotowi
za
20
minut.
Kontakty

z
tym
numerem
nie
podważają
ustalonego
przebiegu
spotkania
B. z
D. i
celu
tego
spotkania,
potwierdzonego
częściowo
w
wyjaśnieniach
oskarżonego
S.
B..
Wprawdzie
jego
wyjaśnienia
złożone
przed
sądem
kluczą
w
taki
sposób,
by
nie
odkrywać
przedmiotu
transakcji,
chronić
A.
K. i
wesprzeć
wersję
linii
obrony
D.
D.
o
innej
możliwości
naniesienia
jego
odcisków

na
worki
z
klefedronem,
ale
ostatecznie
S.
B.
przyznał
się
do
spotkania
i
zakupu
chemikaliów
od
D.
D.
w
dniu
13
września
2019r.
(k.
1577).
Ponieważ
oskarżony
nie
miał
najmniejszych
szans
obalenia,
udowodnionego
podśluchami,
obserwacją
i
wyjaśnieniami
S.
B.,
faktu
spotkania
ze
S.
B. i
sprzedaży
mu
pakunków,
które
zaraz
potem

znaleziono
u
D.
S. i
okazały
się
zabronioną
substancją
psychotropową,
przyjął
niespójną
i
niejasną
wersję
dopiero
na
rozprawie,
po
wyjaśnieniach
S.
B.),
jakoby
sprzedał
dozwolony
środek
chemiczny,
pakowany
przez
niego
i w
jakiś
nieokreślony
sposób
worki
foliowe,
w
których
zapakowane
były
torebki
z
klefedronem
znalezionym
u
D.
S.,
nosiły
jego
odciski
palców.

Historia
zmyślona
przez
S.
B.
o
przepakowywaniu
pakunku
od
D.
w
worki
zabrane
rzekomo
jakiemuś
B.,
którego
zna,
ale
nie
ujawni
-
tyleż
zagmatwana,
co
niewiarygodna,
stała
się
dla
D.
D.
cienką
nitką
obrony
przed
koronnym
dowodem,
jakim
są
4
odciski
jego
palca
na
niebieskich
workach
foliowych,
w
które
zapakował

torebki
z
klefedronem
(opinie
daktyloskopijne
k.636,
641-642,111v).
Jest
to
wersja
naiwna,
stworzona
ze
wsparciem
S.
B.,
w
momencie,
gdy
oskarżeni,
znający
już
wagę
dowodów
obciążających
zebranych
w
akcji
policji,
znając
wyniki
daktyloskopii
i
analizy
chemicznej
narkotyku,
z
którym
został
zatrzymany
D.
S.,
bezpośrednio
po
transakcji
D.
D.
ze
S.
B.,

próbowali
zasiać
jakikolwiek
wątpliwości,
jakoby
środki,
z
którymi
zatrzymano
D.
S.
nie
były
tymi,
które
D.D.
sprzedał
właśnie
S.
B..
Analiza
czasu
i
treści
połączeń
telefonicznych
między
sprawcami
i
akcji
policji
uruchomionej
zaraz
po
przejęciu
narkotyku
przez
D.
S.,
wyklucza
legendę
o
udziale
jakiegoś
B.,
o
dodatkowym
opakowywaniu
narkotyków
itd.

Samę
zasady
doświadczenia
życiowego
wykluczają
to,
by
tak
zakamufLOWANA
transakcja,
na
jaką
wskazuje
treść
rozmów
telefonicznych
i
wiadomości
sms
pomiędzy
oskarżonymi,
dotyczyła
legalnego
towaru
albo,
by
jakikolwiek
chemikalia,
a
tym
bardziej
duża
partia
narkotyków,
była
przenoszona
z
samochodu
do
samochodu
w
dziesięciu
kilogramowych
torbach
strunowych,
w
publicznym
parku,
w
środku

dnia,
bez
ukrycia
ich
w
większych
opakowaniach
zbiorczych
chroniących
przed
podejrzeniem
przekazywania
narkotyków.
W
dodatku
jakaś
akcja
z
bieganiem
S.
B.
na
cztery
strony
parku,
pomiędzy
D.
D.,
wymyślonym
kupcem
B.,
a
D.
S.,
wymiana
i
dzielenie
pieniędzy,
dodatkowe
pakowanie
w
foliowe
worki
itd.,
przeczy
zrowemu
rozsądkowi
i
nie
mogła

być
wytłumaczeniem
kilku
odcisków
palca
D.
D.
na
workach
z
klefedronem.
Nie
sposób
wytłumaczyć
w
zagmatwanej
legendzie
S.
B.,
ani
w
ogólnych
stwierdzeniach
D.
S.,
jakoby
handlował
dozwołonymi
chemikaliami
z
wieloma
osobami,
w
jaki
inny
sposób
w
jego
worki
spakowaneby
klefedron
znaleziony
u
D.
S..
S.
B.
stwierdził,
ja
odebrałem

dwa worki,
w których przyniosłem substancję od D. D. (1) i dodatkowo zawiązałem w to substancję 4CMC”(k.1577). D. D., korzystając z tej wersji podczas rozprawy 17 lutego 2021r., wyjaśnił: Zajmowałem się bromowaniem ketonu i obrotem każdego rodzaju chemią...zalatwiałem szkło laboratoryjne, chłodnice, koce grzewcze. Samodzielnie bromowałem keton... uzyskiwałem substancję 2-bromoketon.

Do
mnie
ludzie
przychodzili,
bo
ja
nie
zadawałem
pytań
co
im
to”,
nie
wystawiałem
faktur.
Tak
się
to
rozchodziło.”(k1578);

„Uzyskiwałem
2-
bromo-4-
chloroeton.

To
jest
substancja
służąca
jak
do
chemii
przemysłowej...
Kupowałem
z
Chin
odczynnik.

...
gdzieś
są
moje
odciski...
nie
neguję,
że
gdzieś
takie
odciski
mogły
być,
ale

ja
setkom
ludzi
sprzedawalem
taką
chemię....,
bo
takie
substancje
mnóstwo
ludzi
ode
mnie
odbierało,
m.in.
pan
B..
Nie
ma
to
nic
wspólnego
z
narkotykiem.”(k.1579).

Taka
wersja
miała
służyć
obronie,
nie
tylko
jako
wy tłumaczenie
odcisków
oskarżonego
na
pakunkach
przejętych
w
akcji
policji
13
września
2019r.,
ale
także
w
toczącej
się

równolegle
sprawie
II
K
159/20
dotyczącej
posiadania
urządzeń
laboratoryjnych
i
wytworzenia
dużych
ilości
klefedronu
właśnie
we
wrześniu
2019r.
D.
D.
został
tam
nieprawomocnie
skazany
za
udział
w
produkcji
klefedronu
(4-C)
o
masie
prawie
19
kg
oraz
mieszaniny
klefedronu
i
mefedronu
(4 -
(...))
o
masie
11
kg.
Dostarczał
wspólnikowi
R.
M.

niezbędne
urządzenia
i
chemikalia,
by
ten
przeprowadził
procesy
chemiczne
konieczne
do
uzyskania
w/
w
substancji
psychotropowych,
a
następnie
odbierał
gotowe
produkty
i
wprowadzał
do
obrotu,
m.
in.
29
listopada
2019r.,
kiedy
to
został
zatrzymany
przez
policję.
Tajna
operacja
CBŚ
była
kontynuowana
po
zatrzymaniu
w
dniu
13
września
2019r.
D.
S. z

klefodronem
od
D.
D.,
aż
doprowadziła
do
ujęcia
tego
ostatniego
przy
kolejnym
takim
samym
przestępstwie
załącznik
NR
2-
podśluch
m.in.
telefonu
D.
D.
od
20
czerwca
2019r.
do
29
listopada
2019r.
–
do
chwili
zatrzymania
po
kolejnej
transakcji).
D.
D.
został
za
to
skazany
(wyrok
nieprawomocny
w
chwili
orzekania
przez

SA
w
obecnej
sprawie)
na
6
lat
pozbawienia
wolności
oraz
na
8
miesiący
za
posiadanie
nielegalnego
laboratorium,
kara
łącznie
6
lat
i 6
miesiący
pozbawienia
wolności
–
wyrok
SO
w
Warszawie
z
dn.
30
listopada
2022r.,II
K
159/20.

Wracając
do
wersji
D.
D.
o
handlowaniu
dozwołonymi
produktami
chemii
gospodarczej,
wymyślonej

na
użytek
rozprawy,
po
zapoznaniu
się
z
wynikami
śledztwa,
wersja
ta
jest
obecnie
motywem
przewodnim
apelacji,
odmienianym
bezsukiecznie
przez
dwie
podstawy
odwoławcze
z
art.
438
pkt
2 i
3
kpk,
w
kilku
zarzutach
odwoławczych.
Poprzez
ogólnikowe
i
oderwane
od
oczywistego
stanu
dowodowego
sprawy
stwierdzenia
i
elementy
o
nieistotnym
znaczeniu,
obrońca
stara

się
przekonywać,
że
sąd
nieprawidłowo
ocenił
dowody,
naruszając
art.
7
kpk,
nie
wyjaśnił
istotnych
okoliczności
sprawy,
naruszając
art.
410
i
424
kpk
i
ostatecznie
dopuścił
się
błędu
w
ustaleniach
faktycznych
przyjmując,
że
S.
B.
otrzymał
od
D.
D.
klefedron
oraz,
że
nie
ustalił
z
kim
jeszcze
kontaktował
się
S.
B.

w
czasie
zbliżonym
do
transakcji
z
oskarżonym.

W
apelacji
obrońcy
oskarżonego
zmieszane
są
co
najmniej
dwie
wymienione
podstawy
odwoławcze,
których
granic
skarżący
nie
odróżnia,
czego
wymownym
przykładem
jest
zarzut
błędu
w
ustaleniach
faktycznych
polegający
na,

„przyjęt.:

że
oskarżony
jest
winny...,
choć
pełna
i
zupełna
analiza
materiału
dowodowego
powinna
prowadzić
do

uwzględnienia
zasady
in
dubio
pro
reo,
do
wniosków
zupełnie
odmiennych
i
uniewinnienia
oskarżonego”.
Skarżący
stawia
taki
zarzut
„pełnym
i
zupełnym”
oderwaniu
od
materiału
dowodowego
i
jego
analizy,
starannie
przeprowadzonej
przez
Sąd
Okręgowy.
Skarżący
nie
uznaje
wagi
dowodów
obciążających
oskarżonego,
dlatego
tworzy
rzekome
wątpliwości,
które
nie
mają
rang
takich,
o
których

mowa
w
art.
5 §
2
kpk.
Sąd
Okręgowy,
po
szczegółowej
analizie
materiałów
operacyjnych,
odtajnionych,
dostępnych
w
aktach
sprawy,
głównie
w
Załącznikach
Nr
1 i
2,
przedstawił
wszystkie
kontakty
oskarżonych
związane
bezpośrednio
z
transakcją
D.-B.,
K.-S.,
w
dniu
13
września
2019r.,
tuż
po
godz.12-
tej.
Ustalenie
z
kim
zaraz
potem
kontaktował
się

S.
B.,
by
zbyć
tak
dużą
partię
zakupionych
od
D.
narkotyków,
nie
jest
przedmiotem
taj
sprawy.
Ekspozowanie
tego
ma
na
celu
przykrycie
istoty
ustaleń
–
wymowy
uzgodnień
oskarżonych
i
ich
planu
przestępczego.
Można
to
zobrazować
przytaczając
choćby
krótki
fragment
podsluchanych
rozmów
z
12 i
13
września
2019r.
(załącznik
Nr
2):

- 12
września,
godz.
23.45
oskarżeni
B. i
D.
umawiają
spotkanie
na jutro,
wiesz
ile
zarobimy?..
po
sześć
tysj..”
następnie
B.
mówi
o
podziale
narkotyków:
dycha
idzie
za
granicę,
trójkę
wziętem
tu
do
nas”.

- 13
września,
godz. 8.02
B.
umawia
się
z S.
na
godz. 12.00,
po
czym
o
8.50-8.53
B. i
D.
ustalają
sms-

owo
swoje
spotkanie
na
godz.
11.00,

- o
godz.
8.13
B.
telefonicznie
umawia
się
z A.
K.,

- o
godz.
11.06
B.
dzwoni
do
D. i
zapewnia,
że
będzie
za
minutę,
a o
12.00
wysyła
sms-
a
do
S.

czekającego
na
ładunek),
że
będzie
za
5
minut
z
powrotem.

Wymienione
kontakty
oraz

wcześniejsze
rozmowy
S.
B. z
D.
D.
o
„piwkach”
„browarkach”
i
zyskach
–
to
one
są
istotne
dla
skazania
oskarżonych
w
niniejszej
sprawie,
nie
zaś
z
kim
jeszcze
łączył
się
S.
B.
w
zbliżonym
do
transakcji
czasie.
Z
dużym
prawdopodobieństwem
można
przyjąć,
że
nieustalony
dysponent
nr
(...)
był
także
odbiorcą
części

klefodronu
od
S.
B.,
na
co
wskazują
cytowane
słowa
o
podziale
tej
partii
na
część,
„która
za
granice”
i
„która
zostaje
u
nas”
lecz
obróć
tą
substancją
przypisany
tego
dnia
D.
D.,
S.
B.,
A.
K. i
D.
S.
ogranicza
się
do
nich
i
zawiera
pełen
opis
ich
działań
przestępnych
stanowiących

odstawę
skazania
na
podst.
art.
56
ust.1
i 3
ustawy
o
przeciwdziałaniu
narkomanii
–
pkt
1
wyroku.

Wbrew
zarzutom
apelacji,
substancja
przekazana

S.
B.
(1)
i A.
K.
(1)
przez
D.
D.
(1),
była
tą
samą,
którą
tego
samego
dnia,
o
godzinie
12.20,
ujawnili
policjanci
w
samochodzie
D.
S.
(1),
spakowaną

tak,
jak
to
zrobił
dostawca
D.
D..
Sprawcy
skoordynowali
swoje
wspólne
działania
nieomal
co
do
minuty,
by
przekazanie
było
sprawne
i
nie
narażało
ich
na
zdemaskowanie.
D.
D. i
S.
B.,
to
sprawcy
mający
duże
doświadczenie
w
działalności
przestępczej
(
D.-
8
skazań,
B.
-15),
w
tym
narkotykowej
karty
karne-
k.

983
-984,
1228-1231).
Wobec
tego
wersja
S.
B.
przedstawiona
na
rozprawie
17
lutego
2021r.,
jakoby
przemieszczał
się
z
pakunkiem
na
cztery
strony
parku
lub
go
przepakowywał,
nie
wprowadza
żadnych
realnych
wątpliwości,
co
do
tego,
że
pakunki
z
kleferdronem
w
samochodzie
D.
S.
były
tymi
samymi,
które
spakował
i
przekazał
S.

B.
D.,
nawet
jeśliby
zakładać,
że
część
narkotyków
dostarczona
przez
D.
została
przekazana
nieustalonej
osobie,
która
oskarżeni
D. i
B.
ukrywają.
Jak
już
powiedziano,
przedmiotem
tego
postępowania,
nie
są
wszystkie
powiązania
przestępcze
oskarżonych,
a
obróć
konkretną
partię
substancji
psychotropowej,
która
według
wcześniejszej
umowy
D.
D.
przekazał
S.
B..

Wyjaśnienia
oskarżonych,

złożone
przed
sądem
zostały
przez
Sąd
Okręgowy
prawidłowo,
zgodnie
z
art.
7
kpk,
ocenione,
jako
z
jednej
strony
potwierdzające
transakcję
udowodnioną
już
innymi
dowodami,
czemu
oskarżeni
D. i
B.
nie
mogli
zaprzeczyć,
ale
z
drugiej
strony
nielogiczne,
niespójne,
niezrozumiałe
i
naiwne
- w
części
tworzącej
fabułę
uczestnictwa
(...)
w
transakcji
pomiędzy
D.

a
B..
Tych
okoliczności
nie
potwierdził
nawet
D.
D.,
posługując
się
jakimiś
domniemaniami
w
jakiz
to
sposób
worki
z
jego
odciskami
znaleziono
u
D.
S.,
po
spotkaniu
ze
S.
B..
D.
D.
(1),
w
chwili
zatrzymania
29
listopada
2019r.
był
osobą
bezrobotną,
na
utrzymaniu
żony,
bez
majątku,
z
zawodu
mechanikiem

samochodowym.
Nie
prowadził
żadnej
legalnej
działalności
gospodarczej,
zwłaszcza
w
wysokiej
specjalistycznej
dziedzinie
chemii.
Nie
przedstawił
żadnych
dowodów
na
umiejętność
wytworzenia
substancji
2-
bromo-4-
chloro-
ketonu,
która
to
nazwą
sprawnie
i
zgodnie
operowali
na
rozprawie,
podczas
składania
wyjaśnień
oskarżeni
D.
D. i
S.
B.,
nie
wyjaśniając
przy
tym
w
żaden
logiczny
sposób
przydatności

i
celu
handlu
taką
substancją.
Rzekomy
handel
w
internecie,
nie
został
przez
nich
nawet
uprawdopodobniony.
Znając
rozważania
biegłych
chemików
w
opinii
sądowej
dotyczącej
klefedronu,
z
którym
został
zatrzymany
D.
S.,
tuż
po
transakcji
D.-
B.,
oskarżeni
wymyślili
legendę
o
(...),
który
rzekomo
sprzedał
B.
klefedron,
zaś
worki
miały
pochodzić
z

zakupionych
od
D.
dozwolonych
chemikaliów
dostarczonych
tego
dnia
B.
przez
D..
Pokretna
fabuła
przedstawiona
przez
S.
B.
jest
nie
do
obronienia
w
świecie
zasad
wiedzy,
logiki
i
doświadczenia
życiowego,
a
co
dopiero,
gdy
zestawi
się
ją
ze
wszystkimi
obiektywnymi
dowodami
zebranymi
w
tej
sprawie,
od
których
stroni
apelujący.
Powtarzając
w

trzech
częściach
zarzutów
apelacji
teorię
o
sprzedaży
dozwolonych
chemikaliów,
obrońca
odrywa
te
wywody
od
wyników
badania
substancji
ujawnionych
przy
zatrzymaniu
D.
S. i
całego,
logicznego,
ciągu
zdarzeń
to
poprzedzających
Skarżący
bezzasadnie
zarzuca,
błąd
w
ustaleniach
faktycznych
polegający
na
przyjęciu,
że
D.
D.
sprzedał
S.
B.
4-C.,
a
następnie
powtarza
tę
teorię

w
zarzucie
naruszenia
art.
410
i
424
kpk,
opierając
się
jedynie
na
niewiarygodnej
wersji
tych
oskarżonych,
przedstawionej
niespójnie
na
rozprawie.
Uzasadnienie
sądu
I
instancji,
jest
tak
precyzyjne
w
ustaleniach
faktycznych
i
tak
logiczne
w
ocenie
dowodów,
że
zarzut
naruszenia
procedury
sporządzania
uzasadnienia
wyroku,
jest
całkowicie
chybiony.
Zarzucając
naruszenie
art.

410
kpk,
skarżący
powinien
wskazać
na
istotne
dla
sprawy
dowody,
które
by
zostały
w
analizie
dowodowej
pominięte,
niedopuszczone
–
nieprzeprowadzone
– w
postępowaniu
sądowym
lub
przeprowadzone
w
sposób
sprzeczny
z
prawem
i z
tego
powodu
niemożliwe
do
włączenia
do
analizy
całości
materiału
dowodowego.
W
tym
zakresie
skarżący
również
nie
wymienia
okoliczności
procesowych,

odpowiadających
istocie
tego
przepisu,
natomiast
po
raz
kolejny
lansuje
stanowisko,
że
pomimo
istnienia
tylu
niepodważalnych
dowodów
winy
oskarżonego,
ustalenia
powinny
być
oparte
na
wyjaśnieniach
S.
B.
złożonych
półtora
roku
od
zdarzenia
i
ogłędnie
wspartych
przez
D.
D.,
jako
służące
mu
w
obu
równoległych
oskarżeniach.
Obróńca
porusza
się
wyłącznie
w
kregu

tych
dwóch
dowodów,
niespójnych
i
nielogicznych
wersji
D.
D. i
S.
B.,
tracąc
z
pola
widzenia
wszelkie
pozostałe,
w
tym
wyniki
operacji
policji,
przeszukania,
ogłędziny,
zatrzymania,
ślady
na
pakunkach
z
narkotykami
i
opinie
biegłych.
Twierdzenia
obrońcy
o „
rozbieżnościach,
sprzecznościach
i
niejasnościach”,
są
jednostronną,
subiektywną
oceną,
przeciwną
do
procesowych
zasad
oceny
dowodów

zawartych
w
art.
4 i
7
kpk.
Taka
ocena
jest
adekwatna
do
wyjaśnień
oskarżonych,
nie
zaś
do
zbioru
dowodów
ich
obciążających.

Nie
mogąc
podważyć
zebranych
dowodów,
skarżący
snuje
bezpodstawne
domniemania,
w
ogóle
nienawiązujące
choćby
do
opinii
daktyloskopijnych
i
fizyko-
chemicznych.

N.
analiza
składu
chemicznego
substancji
przejętych
przez
D.
S.
od

S.
B.,
zaraz
potem,
jak
ten
odebrał
je
od
D.
D.,
potwierdza
ponad
wszelką
wątpliwość
(k.
214-216),
że
oskarżeni
obracali
środkiem
o
skrótce
chemicznym
4-
CMC,
tj.
4-
chlorometkatynonem
w
postaci
soli
(chlrowodorku).
Biegli
stwierdzili,
że
4-
CMC
i
jego
sole
znajdują
się
w
wykazie
substancji
psychotropowych
grupy
I-
P,

stanowiących
załącznik
nr
1
do
Rozporządzenia
Ministra
Zdrowia
w
sprawie
nowych
substancji
psychotropowych
(Dz.
U.
2018,
poz.
1591)
–
opinia
z
31.10.
2019r.
wykonana
przez
Laboratorium
Kryminalistyczne
KWP
w
R..
Klefedron
–
4-
CMC,
od
21
sierpnia
2018r.,
jest
zakazanym
w
wolnym
obrocie
środkiem
narkotycznym.
Środki
te
zostały
przedtem
odpowiednio

zabezpieczone,
poddane
ogłędzinom
i
zważeniu
(k.
6-21,
226-295).
Skarżący
nie
odnosi
się
w
ogóle
do
wyników
daktyloskopii
(k.
636-642
i
111v),
snując
domysły,
z
pomocą
nieprawdopodobnej
wersji
S.
B.,
że
cztery
odciski
palca
D.
D.
na
zewnątrznych-
zbiorczych
workach
foliowych,
w
które
spakował
on
klefedron,
wcale
nie
służyły
temu
celowi,

tylko
zostały
zabrane
od
nieustalonego
B.,
który
mógł
kupować
chemikalia
od
D.
D..
Sąd
Okręgowy
w
precyzyjny
i
logiczny
sposób
podważył
tę
linię
obrony,
wskazując,
po
analizie
połączeń,
że
o
ile
potwierdza
ona,
że
S.
B.
umawiał
się
z
nieustaloną
osobą,
to
do
spotkania
tego
nie
mogło
dojść
między
spotkaniem

z
D.
D.
po
godz.
11.05,
a
spotkaniem
z
D.
S.
ok.
godz.
12.05.
S.
B.
skontaktował
się
bowiem
z
nr
(...)
nieznanej
osoby
najpierw
o
godz.
9.32
informując,
że
spotkają
się
o
godz.
12.00,
nie
wyrobił
się,
bo
w
tym
czasie
informował
D.
S.,
że
zmierza
do
niego,
natomiast

drugie
połączenie
z
tym
numerem
było
o
godz.
12.35,
kiedy
to
S.
B.
wysłał
sms-
a,
iż
będą
gotowi
za
20
minut.
Tyle
tylko,
że
wcześniej,
o
godz.
12.20,
S.
B.
został
zatrzymany
przez
policję
i
jego
dalsze
plany
zostały
rozwiązane,
gdy
przystąpiono
do
przeszukania
samochodu,
w
którym
funkcjonariusze
odnaleźli

przewidywane
narkotyki.
Zatrzymanie
w
tym
momencie
było
planowe
i
wyczekane
po
kontroli
rozmów,
obserwacji
i
analizach
kryminalistycznych
prowadzonych
od
kilku
miesięcy.
Akcja
należała
do
wzorcowych,
pozwalających
zidentyfikować
znaczny
krąg
hurtowników
klefedronu,
a
pozostawienie
na
wolności
D.
D.-
do
29
listopada
2019r.
oraz
S.
B. i
A.
K. -
zatrzymani
20
maja
2020r.,

pozwoilo
na
ujecie
ich
na
goracym
uczynku
kolejnych
przestepstw
i
ujawnienie
miejsc
produkcji
i
magazynowania
narkotykow
(zarzuty
V i
VI
a/o
oraz
zarzuty
w
sprawie
II
K159/20).
Skuteczności
tych
działań
wykrywczych
i
wagi
zabezpieczonych
dowodow,
nie
zniwelują
oderwane
od
realiow
wyjasnienia
D.
D. i
S.
B..

Nie
bylo
potrzeby
dowodzenia
ponad

wszelką
wątpliwość”,
jak
oczekuje
obrońca,
„wszystkie”
kontrolowane
rozmowy
były
wykonane
przez
D.
D.,
skoro
nie
kwestionował
on
autentyczności
rozmów
istotnych
dla
przypisanego
w
wyroku
przestępstwa.
Dowód
z
podśluchów,
w
swej
istocie,
został
pominięty
w
apelacji,
jako
niewygodny
dla
obrony.

Ostatni
zarzut
apelacji
-
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny
dowodów-
stanowi

powtórzenie
poprzednich
zarzutów
i
powiela
całkowicie
nieobiektywną
ocenę
skarżącego,
że
źródłem
wszelkich
wad
z
wyroku
jest
uznanie
wyjaśnień
S.
B. i
D.
D.
za
niewiarygodne.
Nie
sposób
przekonać
skarżącego
w
sytuacji,
gdy
nie
dostrzega
żadnych
innych
dowodów.
Wystarczy
wskazać,
jak
racjonalnymi
i
logicznymi
ocenami
operuje
sąd
I
instancji
w
analizie
całości

dowodów.
Zarzuca
w
„dowod
palacji
i
wybiórcza
ocena”,
odnosi
się
wyłącznie
do
wywodów
jej
autora,
skoro
twierdzi
on
np.,
„piza
sporem
jest,
że
D.
D.
prowadził
działalność
gospodarczą
w
zakresie
produkcji
i
obrotu
produktami
chemicznymi”,
w
sytuacji,
gdy
oskarżony
był
osobą
bezrobotną,
na
utrzymaniu
żony,
bez
majątku
i
wykształcenia
chemicznego
(mechanik

samochodowy).
Nie
ma
żadnych
dokumentów
rejestracji
takiej
koncesjonowanej
działalności,
dokumentów
kupna,
sprzedaży
itp.
śladów
legalnej
działalności
gospodarczej,
za
to
istnieje
kilka
skazań
D.
D.
za
przestępstwa
związane
z
wytwarzaniem
i
handlem
nieodzwolonymi
substancjami
psychotropowymi.
Na
koniec,
należy
się
odnieść
do
zarzutu
zawartego
w
uzasadnieniu
apelacji,
mówiącego
o
rzekomym
ograniczeniu

prawa
do
obrony,
poprzez
spóźnione
rozpoznanie
wniosku
oskarżonego
o
ustanowienie
obrońcy
z
urzędu.
W
istocie,
D.
D.
nie
miał
przez
kilka
miesięcy
obrońcy,
jednak
nie
wykazano,
by
było
to
utrudnienie
tej
wagi,
jakie
wpływa
realnie
na
prawa
oskarżonego.
Oskarżony
korzystał
z
pomocy
ustanowionego
obrońcy
w
czasie
śledztwa.
Następnie
wystąpił
o

wyznaczenie
mu
obrońcy
i
podczas
pierwszej
merytorycznej
rozprawy,
zwrócił
uwagę
sądowi,
że
wniosek
złożony
przez
niego
w
prokuraturze,
nie
został
dotąd
rozpoznany.
W
protokole
rozprawy
z
dnia
17
lutego
2021r.
zawarto
wyjaśnienia
sędziego
referenta,
dlaczego
wniosek
oskarżonego
nie
został
na
czas
rozpoznany
(k.1574).
Następnie,
D.
D.
oświadczył,

, wyraża

zgodę,
by

w
dniu
dzisiejszym
przeprowadzić
czynności
dowodowe,
a
na
kolejny
termin
rozprawy
wyznaczyć
mu
obrońcę
z
urzędu.....,
by
również
na
rozprawie
dniu
dzisiejszym
przesłuchać
świadków,
którzy
się
stawiają”.
Oskarżony
złożył
na
tej
rozprawie
wyjaśnienia,
obierając
linię
obrony,
którą
podtrzymał
do
apelacji.
Składał
też
wnioski:
o
nieprzedłużanie
tymczasowego
aresztowania
i o
zapoznanie
go

z
aktami
sprawy
w
areszcie,
pomiędzy
rozprawami.
Prowadził
racjonalną
obronę,
jak
osoba
świadoma
swoich
praw.
Sąd
uchylił
wówczas
stosowanie
tymczasowego
aresztowania
wobec
trzech
podejrzanych,
w
tym
D.
D. i
ustanowił
mu
obrońcę
z
urzędu
postanowieniem
zawartym
w
protokole
rozprawy
z 17
lutego
2021r.
Podstawą
prawną
był
przepis
art.
78
§ 1
kpk
tzw

prawo
ubogiego).
Sąd
wyznaczył
kolejne
rozprawy,
z
udziałem
obrońcy,
w
dniach
22
marca,
30
kwietnia
i 13
maja
2021r.
(wydano
wyrok).
W
sprawie
D.
D.
(1)
nie
zachodziły
podstawy
do
obrony
koniecznej
z
art.
80
kpk,
gdyż
zarzucany
mu
czyn
nie
jest
kwalifikowany
jako
zbrodnia,
a
występek
zagrożony
karą
od
2

	<p>do 12 lat pozbawienia wolności – art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Sąd Apelacyjny nie uwzględnił w związku z powyższym zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego D. D. (1).</p>		
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego D. D. (1) lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest oczywiście bezzasadny, ponieważ żaden ze zgłoszonych zarzutów nie znalazł</p>			

<p>potwierdzenia w okolicznościach sprawy. Ustalenia faktyczne oparto na wiarygodnych i obiektywnych dowodach, ujawnionych i ocenionych przez sąd I instancji zgodnie z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk. Uzasadnienie wyroku zostało sporządzone zgodnie z art. 424 kpk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy skazanie i wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego D. D. (1), z uzupełnieniem podstawy skazania o art. 64 § 1 kk. oraz uzupełnieniem opisu czynu, zawierającym działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody przedstawiono w pkt 3.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana wyroku w odniesieniu do czynu I oskarżonego D. D. (1), została uzasadniona w pkt 3 niniejszego dokumentu.		
Zwięźle o powodach zmiany		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania			

co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV,V,VI	Na podst. art. 626 § 1 kpk, art. 633 kpk i art. 632 kpk orzeczono o kosztach postępowania odwoławczego, w tym wynagrodzeniu za pomoc prawną świadczoną z urzędu na rzecz oskarżonych, według stawek określonych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.	
7. PODPISY		
Marzanna A. Piekarska-Drażek		

Małgorzata Janicz Anna Zdziarska	
-------------------------------------	--